บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมธุรกิจค้าปลีกจังหวัดสมุทรสาคร ได้ดำเนินการวิจัยโดยใช้วิธีการวิจัยแบบผสม กล่าวคือ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพประกอบกับการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อให้ได้ผลสรุปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยการวิจัยเชิงคุณภาพใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งได้แก่ ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ในจังหวัดสมุทรสาคร โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกอบต.ที่เป็นองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ ทั้งสิ้น 18 แห่ง จากทั้งหมด 29 แห่ง โดยการทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขออนุญาตเข้าพบและสัมภาษณ์ผู้บริหาร อาทิ นายกอบต. รองนายกอบต.หรือปลัดอบต. โดยได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากผู้บริหารทุกท่าน เนื่องจากเห็นว่าผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนยุทธศาสตร์ เนื่องจากได้ทราบความต้องการของผู้ประกอบการค้าปลีกในท้องถิ่นโดยตรง

ส่วนการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยแจกแบบสอบถามไปยังผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกในพื้นที่ทำการวิจัย ซึ่งจากข้อมูลของบริษัท พร็อคเตอร์ แอนด์ แกมเบิล (ประเทศไทย) จำกัด และบริษัท ดูเม็กซ์ จำกัด ระบุตรงกันว่า ร้านค้าปลีกสินค้าอุปโภค บริโภค ในจังหวัดสมุทรสาคร มีทั้งสิ้น 653 ร้านค้า ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างแบบเป็นชั้นภูมิ (Stratified Sampling) โดยจำแนกกลุ่มของประชากรตามขนาดของธุรกิจค้าปลีก ซึ่งแบ่งเป็นขนาดเล็ก ขนาดกลางและใหญ่ และทำการสุ่มตัวอย่างตามสูตรของยามาเน่ ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 292 ร้านค้า ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกด้วยตนเอง และตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามก่อนที่จะเก็บ หากร้านค้าใดไม่ประสงค์ที่จะให้ข้อมูล ผู้วิจัยจะเลือกร้านค้าอื่นแทน ทำให้ได้แบบสอบถามกลับมาทั้งสิ้น 292 ชุด ครบตามความต้องการ

หลังจากได้ข้อมูลทั้งหมดจากการเก็บข้อมูลทั้ง 2 ประเภท แล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาทำการตีความหมาย และสังเคราะห์ข้อมูล ส่วนข้อมูลที่ได้จากการแจกแบบสอบถาม นำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามบทที่ 4 ในบทนี้ ผู้วิจัยจะได้ทำการสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และนำเสนอข้อเสนอแนะ เพื่อ

ผู้บริหารอบต.ในจังหวัดสมุทรสาคร หรือผู้ที่สนใจ สามารถนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ได้อย่างกว้างขวาง

บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดสมุทรสาคร

จากข้อมูลที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารอบต.ทั้งสิ้น 18 แห่ง ซึ่งอยู่ในอำเภอเมือง 15 แห่ง อำเภอกระทุ่มแบน 2 แห่ง และอำเภอบ้านแพ้ว 1 แห่ง ผู้ให้ข้อมูลหลักดังกล่าวมีตำแหน่งบริหาร อาทิ นายกอบต. รองนายกอบต. และปลัดอบต. โดยข้อมูลที่ได้รับสามารถนำมาสังเคราะห์และสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. บทบาททางด้านการพัฒนาชุมชน

จากข้อมูลที่ได้ สามารถสรุปได้ว่า อบต.ทั้ง 18 แห่ง มีหน้าที่หลักในการพัฒนาความเจริญให้แก่ชุมชน อาทิ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา ถนน การให้ความรู้และการพัฒนาอาชีพให้กับประชาชน โดยอาชีพหลักที่สำคัญของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาครคืออาชีพการเกษตร โดยส่วนใหญ่เป็นอาชีพประมง โดยเฉพาะในอำเภอเมือง ซึ่งอยู่ติดกับอ่าวไทย และมีแม่น้ำท่าจีนไหลผ่านดังรูป

ภาพที่ 18 แผนที่จังหวัดสมุทรสาคร

ที่มา : www.samutsakhon.go.th (2551)

การพัฒนาอาชีพให้กับประชาชน จะทำทั้งพัฒนาอาชีพโดยตรงให้กับเกษตรกร เพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร และทางอ้อมได้แก่การพัฒนาอาชีพต่อเนื่องจากการเกษตร ได้แก่การแปรรูปผลิตภัณฑ์จากการประมง การพัฒนาอีกประเภทหนึ่งคือการพัฒนาฝีมือแรงงานด้วยการฝึกอบรมการปฏิบัติงานจริง เพื่อส่งไปยังภาคอุตสาหกรรม ในกรณีที่อยู่นอกฤดูกาลเก็บเกี่ยว ในบางอบต.ก็จะมีการพัฒนาฝีมือแรงงานให้สตรี และกลุ่มแม่บ้าน ให้มีรายได้เสริมมากขึ้น

นอกจากการส่งเสริมทางด้านการพัฒนาอาชีพแล้ว อบต.ยังเป็นตัวกลางในการประสานงานเพื่อให้เกษตรกร สามารถกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงิน เช่น ธนาคารออมสิน ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ หรือจากกองทุนหมู่บ้าน โดยกลุ่มใดที่ต้องการเงินทุน จะทำการเขียนแผนโครงการมาให้อบต.พิจารณาวงเงินกู้ยืม ทำให้เกษตรมีสภาพคล่องมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยเหลือทางด้านภาษี ที่สามารถลดหย่อนและละเว้นการเก็บภาษีในบางกิจกรรมได้

2. บทบาทในการส่งเสริมธุรกิจค้าปลีก

ปัจจุบัน อบต.ส่วนใหญ่ในจังหวัดสมุทรสาคร ยังไม่มีนโยบายที่จะส่งเสริมธุรกิจค้าปลีกอย่างชัดเจน โดยส่วนใหญ่จะส่งเสริมในด้านพัฒนาชุมชน ซึ่งเป็นบทบาทหน้าที่หลักที่ต้องทำตามมาตรา 67 ของอบต. ส่วนบทบาทในการส่งเสริมกิจกรรมเชิงพาณิชย์นั้น อบต.ส่วนใหญ่ปฏิบัติตามมาตรา 68 ซึ่งกล่าวว่า “ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายองค์การบริหารส่วนตำบล อาจจะทำกิจการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลดังต่อไปนี้”

- ให้มีน้ำเพื่ออุปโภค บริโภค และการเกษตร
- ให้มีและบำรุงการไฟฟ้า หรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น
- ให้มีและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ
- ให้มีและบำรุงสถานที่ประชุม การกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจ และสวนสาธารณะ
- ให้มีและส่งเสริมกลุ่มเกษตรกรและกิจการสหกรณ์
- ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมในครอบครัว
- บำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพของราษฎร
- การคุ้มครอง ดูแล และรักษาทรัพย์สินอันเป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดิน
- หาผลประโยชน์จากทรัพย์ขององค์การบริหารส่วนตำบล
- ให้มีตลาด ท่าเทียบเรือ และท่าข้าม
- กิจการเกี่ยวกับการพาณิชย์
- การท่องเที่ยว
- การผังเมือง

ดังนั้นตามมาตรา 68 มิได้หมายความว่า อบต.จะไม่มีหน้าที่ในการส่งเสริมกิจการเกี่ยวกับพาณิชย์ แต่เป็นการให้ความสำคัญในอันดับรองลงมาจากงานทางด้านการพัฒนาชุมชน ซึ่งเป็นเรื่องของสวัสดิภาพของประชาชน ซึ่งมีความสำคัญเป็นอันดับแรก ผู้บริหารหลายคนให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมให้เกิดความสมดุลระหว่างความต้องการซื้อของประชาชน และศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกในชุมชน โดยที่หากมีสิ่งที่ก่อให้เกิดความเดือนร้อนแก่ประชาชน อบต.จะมีการทำประชาพิจารณ์เพื่อสอบถามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นก่อน เช่น กรณีการเข้ามาเปิดสาขาของร้านค้าปลีกสมัยใหม่ ได้แก่ ห้างโลตัส หรือ บิ๊กซี หรือแม้แต่ร้านในรูปแบบคอนวีเนียนสโตร์ อาทิ เซเว่น อีเลฟเว่น หรือ โลตัสเอ็กซ์เพรส เป็นต้น หากเห็นว่าประชาชนได้ความสะดวกและเป็นการสร้างความเจริญให้แก่ชุมชน ผู้บริหารจะยินดีให้เข้ามาเปิดได้ และเห็นว่าเป็นทางเลือกที่ดีกว่าให้แก่ประชาชน อีกทั้งยังเสียภาษีให้กับท้องที่ด้วย ขณะที่ผู้บริหารบางคนเห็นว่า การเข้ามาเปิดสาขาของร้านค้าปลีกสมัยใหม่จะสร้างความเสียหายให้กับระบบการค้าของท้องถิ่น และไม่เห็นด้วยหากเข้ามาเปิดในตำบล แต่หากร้านค้าปลีกเหล่านั้นได้ขออนุญาตจากส่วนกลาง ได้แก่ ทางจังหวัด และขอจดทะเบียนกับพาณิชย์จังหวัดอย่างถูกต้อง ทาง อบต.ก็ไม่อาจที่จะระงับได้

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันได้มีร้านค้าปลีกสมัยใหม่เข้ามาเปิดสาขาในท้องที่จังหวัดสมุทรสาครเป็นจำนวนมาก กระจายไปตามชุมชนต่างๆ โดยที่มีผู้บริหารอบต.หลายแห่งมีความเห็นว่า ไม่มีผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกในท้องถิ่น สังเกตได้จากไม่มีผู้ประกอบการรายใดร้องเรียน หรือขอความช่วยเหลือเข้ามา แต่บางครั้งอาจเป็นไปได้ที่ผู้ประกอบการที่เดือนร้อนไม่ทราบว่าจะร้องเรียนที่หน่วยงานใด หรือไม่กล้าที่จะเข้ามาขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานราชการก็เป็นไปได้ ด้วยเหตุนี้ทำให้หลายอบต.จึงไม่มีนโยบายในการให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการค้าปลีกในท้องถิ่น และอาจไม่มีหน่วยงานที่จะทำการศึกษาหรือสำรวจความต้องการความช่วยเหลือของผู้ประกอบการค้าปลีกอย่างจริงจัง ประกอบกับสภาพปัญหาและคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นยังไม่ดีเพียงพอ ทำให้นโยบายและงบประมาณส่วนใหญ่จะมุ่งไปที่การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และการพัฒนาอาชีพให้ประชาชนมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

ปัญหาในปัจจุบันของธุรกิจค้าปลีกจังหวัดสมุทรสาคร

การสรุปและอภิปรายผลการวิจัย ในด้านปัญหาและอุปสรรคของธุรกิจค้าปลีกในจังหวัดสมุทรสาคร ผู้วิจัยจะสรุป และอภิปรายผลการวิจัยที่ได้จากการวิจัยเชิงปริมาณ ประกอบกับข้อมูลจากการค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องพร้อมกัน โดยแบ่งออกเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. การขยายตัวของธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่จากต่างประเทศ

การขยายตัวของธุรกิจสมัยใหม่จากต่างประเทศในรูปแบบต่างๆ ก่อให้เกิดผลกระทบต่อร้านค้าปลีกท้องถิ่นในจังหวัดสมุทรสาครเป็นอย่างมาก เนื่องจากร้านค้าปลีกสมัยใหม่มีความเข้มแข็งกว่าในทุกๆ ด้าน ทั้งในด้านเงินทุน การถ่ายทอดเทคโนโลยี และ การบริหารจัดการธุรกิจ การขยายตัวอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านขนาดและจำนวนร้านค้าของร้านค้าปลีกสมัยใหม่จากต่างประเทศ ทำให้ร้านค้าปลีกท้องถิ่นไม่สามารถปรับตัวได้ทัน และปิดกิจการลงในที่สุด จากปัญหาทางด้านการขยายตัวของร้านค้าปลีกจากต่างประเทศสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะ (2545) เรื่องผลกระทบของการแข่งขันจากผู้ประกอบการค้าปลีกขนาดใหญ่จากต่างประเทศ ที่กล่าวไว้ว่าความสำเร็จของผู้ประกอบการค้าปลีกสมัยใหม่จากต่างประเทศประกอบกับสภาพเศรษฐกิจที่ประสบปัญหาของประเทศไทย ทำให้ทุนค้าปลีกข้ามชาติจากต่างประเทศ เข้ามาลงทุนในประเทศไทยอย่างรวดเร็วรวมถึงการเข้าใจวิถีชีวิตของคนไทยที่เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บริโภคในเมือง ผลกระทบต่อผู้มีส่วนได้ ส่วนเสียกลุ่มต่างๆ ได้แก่ ร้านค้าปลีกดั้งเดิมได้รับผลกระทบมากที่สุด เนื่องจากประสบปัญหา ด้านการแข่งขันโดยเฉพาะทางด้านราคา และความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี แต่ในทางกลับกันผู้บริโภคได้รับประโยชน์มากที่สุดจากการขยายตัวของไฮเปอร์มาร์เก็ต และร้านสะดวกซื้อ เนื่องจากราคาสินค้าในไฮเปอร์มาร์เก็ตถูกกว่า และมีสินค้าให้เลือกหลากหลาย

2. พฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของลูกค้า

การขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่ยังเป็นเหตุให้พฤติกรรมของลูกค้าเปลี่ยนแปลงไปอีกด้วย โดยที่ลูกค้าในปัจจุบันต้องการความสะดวกสบายมากขึ้น เนื่องจากสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน ที่ค่าใช้จ่ายและค่าครองชีพสูงขึ้น แต่รายได้เท่าเดิม ทำให้คนต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ในการทำงานมากขึ้น และต้องใช้เวลาที่เหลือด้วยความรวดเร็ว ฉะนั้นการซื้อสินค้าจึงต้องการความสะดวกและรวดเร็วมากขึ้น ดังนั้นร้านค้าปลีกของไทย จะต้องทราบพฤติกรรมและ ความต้องการของลูกค้า โดยเฉพาะลูกค้าประจำ ว่าเหตุใดจึงมาซื้อสินค้าที่ร้านค้าของตน กลุ่มลูกค้าในชุมชนที่ร้านค้าเปิดดำเนินการอยู่นั้นคือใครบ้าง และต้องทราบว่าอะไรคือปัจจัยหลักในการ

ตัดสินใจเลือกซื้อหรือไม่เลือกซื้อสินค้าในร้านค้า ควรต้องมีการทำการสำรวจพฤติกรรมดังกล่าวด้วยการสอบถามลูกค้าที่เข้ามาซื้อสินค้า หรือ สอบถามผู้ที่ไม่ได้เป็นลูกค้าของร้านค้าตนด้วย เพื่อนำมาใช้ในการปรับปรุงสภาพร้านและการบริการให้ตรงกับกลุ่มลูกค้าดังกล่าว

แต่อย่างไรก็ตามพฤติกรรมและความต้องการของลูกค้ายังคงมี การเปลี่ยนแปลงได้อยู่เสมอ ดังนั้นการศึกษาในด้านพฤติกรรมของลูกค้านั้น ผู้ประกอบการร้านค้าปลีกในจังหวัด จึงต้องทำการศึกษาอยู่ตลอดเวลา เพราะผู้ประกอบการไม่สามารถยึดถือข้อมูลหรือความสำเร็จในอดีตมาใช้ในการบริหารร้านค้าในปัจจุบันได้

จากปัญหาและอุปสรรคทางด้านพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของลูกค้านั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชาตยา จึงสุวดี (2542) เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมการซื้อของผู้บริโภค” ได้กล่าวถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้บริโภค ที่มีต่อการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่ ว่าหลังจากมีการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่ตั้งแต่ ปี 2539 เป็นต้นมา ทำให้ผู้บริโภคให้การตอบรับเป็นอย่างดี เพราะเป็นการสร้างอำนาจการต่อรองให้แก่ผู้บริโภคมากขึ้น ในการศึกษานี้ได้ทดลองสอบถามความคิดเห็นของผู้บริโภคที่มีต่อร้านค้าปลีกสมัยใหม่เปรียบเทียบกับร้านค้าปลีกดั้งเดิม ผลปรากฏว่าผู้บริโภคนิยมเข้าไปซื้อสินค้าในร้านค้าปลีกสมัยใหม่มากกว่าร้านค้าปลีกท้องถิ่น

3. การขาดข้อมูลด้านสินค้าและลูกค้า

ข้อมูลในการดำเนินกิจการค้าปลีก เป็นหนึ่งในสิ่งที่สำคัญที่สุดของบริหารร้านค้าปลีก ร้านค้าปลีกท้องถิ่นส่วนใหญ่ไม่มีการเก็บรวบรวมข้อมูลทางด้านลูกค้าและข้อมูลทางด้านสินค้าอย่างเป็นรูปธรรม โดยข้อมูลทางด้านลูกค้าจะเป็นเครื่องมือที่จะบอกผู้ประกอบการให้ทราบว่าลูกค้าของร้านค้าเป็นใคร มีพฤติกรรมในการซื้อเป็นอย่างไร ซื้อสินค้าอะไรเป็นประจำ ในแต่ละครั้งจะซื้อสินค้าปริมาณเท่าใด ฯลฯ ข้อมูลเหล่านี้จะช่วยให้ร้านค้าทราบสถานการณ์ของร้านค้า ทราบว่าต้องปรับปรุงและพัฒนาร้านค้าให้เป็นรูปแบบใดเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าให้ถูกต้อง

และยิ่งไปกว่านั้นร้านค้าปลีก ควรต้องทราบข้อมูลทางด้านสินค้าด้วย การทราบข้อมูลทางด้านสินค้านั้นมิได้หมายถึงการทราบว่าสินค้าที่ขายในร้านค้ามีอะไรบ้าง แต่หมายรวมถึง การทราบว่าสินค้าใดขายดีที่สุด และเรียงลำดับจนกระทั่งถึงสินค้าใดที่ขายไม่ได้ โดยสามารถระบุได้ว่าสินค้าแต่ละชนิดขายได้ปริมาณเท่าใดในแต่ละรอบการสั่งซื้อ ข้อมูลเหล่านี้จะใช้เป็นประโยชน์ในการสั่งซื้อสินค้าของฝ่ายจัดซื้อ หากฝ่ายจัดซื้อสามารถทราบข้อมูลของสินค้าอย่างถูกต้องและ

รวดเร็ว จะช่วยทำให้ผู้สั่งซื้อสามารถตัดสินใจซื้อสินค้าเข้ามาขายได้อย่างแม่นยำ ไม่มีสินค้าที่มีปริมาณมากเกินความต้องการ และไม่มีสินค้าที่ไม่เพียงพอต่อการขาย

จากปัญหาและอุปสรรคของธุรกิจค้าปลีกท้องถิ่นในจังหวัดสมุทรสาคร ในด้านการขาดข้อมูลด้านสินค้าและลูกค้า สอดคล้องกับแนวคิดของ Levy and Weitz (2001) ที่กล่าวว่าปัญหาของร้านค้าปลีกดั้งเดิมคือการไม่มีข้อมูลทางด้านการขาย ทำให้ไม่สามารถวิเคราะห์ความสามารถในการขายของธุรกิจได้ แตกต่างจากร้านค้าปลีกสมัยใหม่ที่ลงทุนในการพัฒนาเทคโนโลยีต่างๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ และมองว่าข้อมูลในการขายเปรียบเหมือนทรัพย์สินของธุรกิจ

4. การขาดความรู้ทางด้านเทคโนโลยี

ร้านค้าปลีกของไทยส่วนใหญ่ ผู้ประกอบการขาดความรู้ในด้านเทคโนโลยี จนถึงขั้นปิดกั้นไม่ยอมรับรู้เกี่ยวกับเรื่องเทคโนโลยีต่างๆ แตกต่างจากร้านค้าปลีกสมัยใหม่ที่เน้นการสร้างและพัฒนาทางเทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อนำมาใช้ในกระบวนการทำงานต่างๆ ให้มากที่สุด ทั้งระบบการขายหน้าร้าน และระบบการทำงานหลังร้าน โดยระบบหน้าร้านมีการนำระบบ Point of Sales เข้ามาช่วยในการรับชำระค่าสินค้า การให้ความสะดวกแก่ลูกค้าในการสอบถามราคาจากเครื่องสอบถามราคาได้ หากสินค้าไม่มีในชั้นวางสินค้าหน้าร้าน ลูกค้าก็ยังสามารถสอบถามพนักงานเพื่อตรวจสอบว่าสินค้าที่ต้องการจะเข้ามาในร้านเมื่อใด หรือบอกได้ว่าสินค้าดังกล่าวมีจำหน่ายที่สาขาใด

สำหรับระบบการทำงานหลังร้านก็ได้นำเทคโนโลยีมาใช้ในคลังสินค้าและระบบลอจิสติกส์ โดยระบบที่ได้รับความนิยมคือระบบ Cross Docking เป็นระบบที่ใช้เครื่องจักรในการคัดแยกสินค้าไปส่งยังสาขาต่างทันทีที่ได้รับสินค้าจากซัพพลายเออร์ และเหลือเก็บสินค้าในคลังสินค้าหลักให้น้อยที่สุด เพื่อประหยัดพื้นที่จัดเก็บในคลังสินค้า และทำให้ร้านค้าสาขาต่างๆ ได้รับสินค้าเร็วที่สุด เนื่องจากประหยัดขั้นตอนในการจัดเก็บและจัดส่ง ฉะนั้น จากระบบเทคโนโลยีที่กล่าวมานั้น ร้านค้าปลีกของไทยมีระดับการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีที่ยังห่างไกลจากร้านค้าปลีกสมัยใหม่อีกมาก และจะมีช่องว่างที่ห่างมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากร้านค้าปลีกสมัยใหม่ยังไม่หยุดยั้งที่จะพัฒนาระบบเทคโนโลยีต่างๆ อย่างต่อเนื่อง

จากปัญหาและอุปสรรคของธุรกิจค้าปลีกท้องถิ่น ในด้านการขาดความรู้ทางด้านเทคโนโลยี ได้สอดคล้องกับแนวความคิดของ ธิติภพ ชยธวัช (2547) ที่กล่าวไว้ว่าร้านค้าปลีกท้องถิ่นของประเทศไทย ยังขาดการพัฒนาความรู้ความสามารถในด้านการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ เทคโนโลยีไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้กระบวนการทำงานเปลี่ยนแปลงแต่เทคโนโลยีเป็นสิ่งช่วย

อำนวยความสะดวกในกระบวนการทำงานให้เร็วและถูกต้องมากขึ้น โดยในปัจจุบันร้านค้าปลีกสมัยใหม่นำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาช่วยมีส่วนช่วยในกระบวนการทำงานต่างๆ

5. การบริหารทรัพยากรมนุษย์

การบริหารทรัพยากรมนุษย์เป็นสิ่งที่ผู้ประกอบการร้านค้าปลีกท้องถิ่นในจังหวัด ต้องให้ความสำคัญอย่างมาก เนื่องจากงานการขายของร้านค้าปลีกเป็นงานทางด้านการบริการลูกค้าเป็นหลัก แต่ในด้านการบริการจะเป็นสิ่งที่สามารถสร้างความแตกต่างและเป็นจุดขายให้แก่ร้านค้าปลีกได้ และการบริการของร้านค้าในแต่ละกิจกรรมนั้นจะต้องอาศัยคนในการดูแลเพื่อให้การทำงานลุล่วงไปได้ด้วยดี ฉะนั้นร้านค้าจะต้องให้ความสำคัญในด้านการพัฒนาคนทุกตำแหน่งงาน และต้องให้ความสำคัญให้มากยิ่งขึ้นกับบุคลากรที่ต้องให้บริการลูกค้าโดยตรง

การบริหารทรัพยากรมนุษย์จะต้องเริ่มจากการรับพนักงานเข้ามาทำงานให้ถูกต้องเป็นลำดับแรกเสียก่อน หากผู้ประกอบการสามารถคัดเลือกพนักงานที่เหมาะสมกับตำแหน่งงานได้แล้ว ก็จะเป็นจุดเริ่มต้นที่จะสามารถพัฒนาพนักงานเหล่านั้นให้มีจิตสำนึกทางด้านการบริการให้ดียิ่งขึ้นได้ ร้านค้าปลีกจะต้องมีการจัดโครงสร้างองค์การให้กะทัดรัด และต้องทำให้พนักงานทุกคนเข้าใจและรับรู้บทบาทหน้าที่ของตนเอง รวมถึงรับทราบนโยบายที่พึงปฏิบัติและไม่พึงปฏิบัติขององค์การด้วย และสิ่งที่สำคัญที่ผู้ประกอบการต้องให้ความสำคัญคือการให้ค่าตอบแทนที่เหมาะสมแก่พนักงาน และต้องมีกระบวนการวัดผลที่มีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นการรักษาพนักงานที่มีประสิทธิภาพให้อยู่กับองค์การให้นานที่สุด

ปัญหาและอุปสรรคของธุรกิจค้าปลีก ในด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ สอดคล้องกับแนวคิดของ เกรียงไกร ชำนาญไพศาล (2545) ที่กล่าวไว้ว่า การจัดโครงสร้างองค์การในธุรกิจค้าปลีกเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่ง และเป็นสิ่งที่ร้านค้าปลีกต้องดำเนินการเป็นลำดับต้นๆ เพราะไม่ว่าร้านค้าจะมีกระบวนการจัดการที่ดีเพียงใด แต่ยังคนใช้คนในการดำเนินงานต่างๆ ตามกระบวนการที่จัดทำขึ้นอยู่ดี การจัดโครงสร้างองค์การไม่เพียงแต่จะต้องกำหนดว่ามีตำแหน่งหน้าที่อะไรบ้างแล้ว แต่ยังต้องกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละตำแหน่งงานด้วย ปัจจุบันร้านค้าปลีกของไทยไม่ค่อยให้ความสำคัญต่อการจัดโครงสร้างองค์การเท่าที่ควร มักจะจัดหางานให้พนักงานที่มีอยู่แล้วทำ แทนที่จะจัดหาพนักงานให้กับตำแหน่งงานที่กำหนดไว้ทำ

6. เงินทุนหมุนเวียน

ร้านค้าปลีกท้องถิ่นในจังหวัดสมุทรสาคร บางร้านค้ามีปัญหาเรื่องสภาพคล่องทางการเงิน ไม่สามารถชำระค่าสินค้าจากซัพพลายเออร์ได้ตรงเวลาที่กำหนด ทำให้ไม่ได้รับความเชื่อถือจากซัพพลายเออร์ และผลที่ตามมาคือการไม่มีสินค้าขายในร้าน และไม่ได้รับความช่วยเหลือทางด้าน

ราคาและรายการส่งเสริมการขายจากซัพพลายเออร์เท่าที่ควร การมีปัญหาสภาพคล่องทางการเงินของร้านค้าอาจมีสาเหตุมาจากการไม่ได้บริหารและควบคุมสินค้าคงคลังที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ บางครั้งผู้ประกอบการเห็นแก่ผลประโยชน์เฉพาะหน้า โดยการสั่งซื้อสินค้าที่มีรายการส่งเสริมการขายที่พิเศษ หรือมีต้นทุนที่ถูก เข้ามาเก็บไว้ในคลังสินค้าในสัดส่วนที่ไม่สมดุลกับอัตราการขายสินค้าออกไปสู่ลูกค้า ฉะนั้นค่าสินค้าที่ชำระให้แก่ซัพพลายเออร์ไปแล้ว แต่ยังไม่สามารถขายสินค้าได้นั้น จะก่อให้เกิดปัญหาขาดสภาพคล่องทางการเงิน

สาเหตุของปัญหาการขาดสภาพคล่องทางการเงินอีกประการหนึ่งคือ การที่ผู้ประกอบการไม่สนใจในธุรกิจที่ดำเนินการอยู่อย่างเต็มที่ เนื่องจากประกอบธุรกิจหลายประเภท แต่ใช้เงินลงทุนเดียวกันในธุรกิจทุกประเภท ทำให้เมื่อธุรกิจใดประสบปัญหา ทำให้ธุรกิจอื่นประสบปัญหาไปด้วย

ปัญหาและอุปสรรคของธุรกิจค้าปลีก ทางด้านเงินทุนหมุนเวียน สอดคล้องกับแนวคิดของภัทรภร พลพนาธรรม (2549) ที่กล่าวถึงความสำคัญในการบริหารเงินหมุนเวียนของร้านค้าปลีก ถึงแม้ว่าธุรกิจค้าปลีกจะเป็นธุรกิจที่ขายสินค้าเป็นเงินสด และมักจะซื้อสินค้าเป็นเงินเชื่อ แต่ด้วยอัตราผลกำไรของธุรกิจค้าปลีกที่ต่ำ ทำให้ผู้ประกอบการควรต้องนำเงินที่ได้จากการขายสินค้ากลับมาหมุนเวียนภายในธุรกิจต่อไปเรื่อยๆ และสอดคล้องกับแนวคิดของธิติภพ ชยธวัช (2547) ที่กล่าวไว้ว่า ร้านค้าปลีกต้องรักษาสถานภาพทางการเงินให้ดี เพื่อจะยังคงรักษาอำนาจในการต่อรองที่ดีกับซัพพลายเออร์ต่อไป

7. การไม่สืบทอดกิจการของทายาท

ปัจจุบันธุรกิจค้าปลีกของไทยประสบปัญหาการไม่มีทายาทสืบทอดกิจการ ซึ่งเป็นปัญหาที่ธุรกิจครอบครัวหลายธุรกิจประสบอยู่ เพราะทายาทได้รับการศึกษาที่สูงขึ้นทำให้มีโอกาสและความก้าวหน้าในการงานและอาชีพอื่นๆ อีกมาก ไม่ว่าจะเป็นการทำธุรกิจส่วนตัว หรือ การทำงานเป็นพนักงานบริษัทก็ตาม การไม่สืบทอดกิจการของทายาทเป็นปัญหาอย่างมากกับผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีก เนื่องจากไม่สามารถวางแผนการอนาคตได้ว่าจะหาใครเข้ามาบริหารธุรกิจแทน และกิจการที่ดำเนินอยู่ในเติบโตได้ต่อหรือไม่ เพราะการบริหารงานที่ผ่านมาเป็นการบริหารงานแบบธุรกิจครอบครัว โดยที่ผู้ประกอบการหรือเจ้าของกิจการเป็นผู้ดูแลงานส่วนที่สำคัญทั้งหมด หรืองานที่ผู้ประกอบการไม่สามารถทำได้เองคนเดียวได้ การหาบุคลากรจากภายนอกเข้ามาบริหารงานแทนตามแนวคิดของกิจการที่มีระบบการจัดการที่เป็นมาตรฐาน ยังไม่เป็นสิ่งที่ผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกท้องถิ่นของไทยคุ้นชินนัก ทำให้บางครั้งผู้ประกอบการไม่มีแรงบันดาลใจในการดำเนินกิจการอย่างเต็มที่ ทำงานโดยไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจน ไม่มีการวางแผนเพื่อการพัฒนากิจการให้เติบโตต่อไป

ปัญหาและอุปสรรคของธุรกิจค้าปลีก ในด้านการไม่สืบทอดกิจการของทายาทนั้น สอดคล้องกับแนวความคิดของ ธงชัย สันติวงษ์ (2546) ที่กล่าวไว้ว่า ปัญหาที่ธุรกิจครอบครัวจะต้องเผชิญต่อไปคือการสืบทอดกิจการของทายาท ซึ่งส่วนใหญ่ธุรกิจครอบครัวจะมีปัญหาการสืบทอดธุรกิจในรุ่นที่ 3 หรือรุ่นที่ 4 เนื่องจากทายาทในรุ่นที่ 2 ยังเป็นทายาทที่เห็น การทำงานของผู้ก่อตั้งธุรกิจและยังมีความใกล้ชิดและผูกพันกับธุรกิจ เพราะเติบโตมากับธุรกิจที่พ่อหรือแม่ก่อตั้งขึ้นมา แต่ทายาทในรุ่นที่ 3 หรือรุ่นที่ 4 เป็นรุ่นที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจเท่าใดนัก เนื่องจากต้องศึกษาเล่าเรียน และทายาทส่วนใหญ่ในรุ่นนี้ส่วนใหญ่มีการศึกษาสูง ทำให้มีโอกาสและทางเลือกในการดำเนินชีวิตมากขึ้น และสอดคล้องกับแนวความคิดของ Jackson, C. และ J., Taylor. A. (1994) ที่กล่าวว่า ธุรกิจครอบครัวส่วนใหญ่จะล่มสลายไปไม่เกินรุ่นที่ 4 ยกเว้นเพียงมีการบริหารจัดการที่ดี หรือสามารถหาผู้นำที่อาจเป็นคนนอกหรือคนในครอบครัวก็ได้แต่ต้องได้รับการยอมรับจากทุกฝ่าย

8. ความหลากหลายของสินค้า

ข้อจำกัดที่สำคัญของร้านค้าปลีกท้องถิ่น คือ มีพื้นที่จัดเรียงสินค้าที่ค่อนข้างน้อย ทำให้ไม่สามารถนำสินค้าเข้ามาขายในร้านได้มากนัก แต่จะมีเพียงสินค้าที่จำเป็นต่อความต้องการของลูกค้าเท่านั้น หากลูกค้าต้องการซื้อสินค้าที่หลากหลายขึ้น อาจไม่สามารถหาซื้อได้ที่ร้านค้าปลีกท้องถิ่น จึงจำเป็นต้องไปซื้อที่ร้านค้าปลีกสมัยใหม่ ในทางตรงข้ามร้านค้าปลีกสมัยใหม่แต่ละแห่งโดยเฉพาะซุปเปอร์เซ็นเตอร์ หรือซุปเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ มีพื้นที่จัดเรียงที่มากกว่า ทำให้ร้านค้าปลีกสมัยใหม่สามารถนำสินค้าที่มีความหลากหลายทั้งในด้านของประเภทสินค้า ตราสินค้า และขนาดบรรจุของสินค้า เข้ามาจำหน่ายได้อย่างมากมาย จากพฤติกรรม การซื้อของผู้บริโภคที่มีความละเอียดรอบคอบมากขึ้น มีความช่างเลือกมากขึ้น มีความรู้มากขึ้น และได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ ได้ง่ายขึ้น ประกอบกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจที่กดดันให้คนต้องทำงานด้วยความรวดเร็ว แข่งกับเวลา ทำให้ผู้บริโภคต้องใช้เวลาในแต่ละวันให้คุ้มค่าที่สุด รวมถึงเวลาในการซื้อสินค้าที่จำเป็นในการดำรงชีวิตด้วย ฉะนั้นร้านค้าที่มีสินค้าที่หลากหลาย จึงเป็นทางเลือกที่ผู้บริโภคในปัจจุบันนิยมเข้าไปใช้บริการมากกว่าการเสียเวลาไปซื้อสินค้าทั้งหมดจากร้านค้าหลายแห่ง

ปัญหาและอุปสรรคของธุรกิจค้าปลีก ในด้านความหลากหลายของสินค้า สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดวงพร เศาภายน (2546) เรื่อง “เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริโภคในการใช้บริการร้านค้าปลีกท้องถิ่น (ร้านโชวห่วย) กับ ร้านค้าปลีกสมัยใหม่ (ร้านสะดวกซื้อ) ซึ่งกล่าวไว้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่เลือกซื้อสินค้าจากร้านค้าปลีกสมัยใหม่มากกว่าร้านค้าปลีกท้องถิ่น

โดยมีเหตุผลในการเลือกซื้อหลายประการ แต่เหตุผลที่ผู้ตอบให้ข้อมูลตรงกันส่วนใหญ่คือความสะดวกในการซื้อสินค้าในที่เดียว ไม่ต้องหาซื้อสินค้าจากร้านค้าปลีกหลายแห่ง เนื่องจากร้านค้าปลีกสมัยใหม่มีสินค้าให้เลือกมากมาย และครบตามที่ต้องการซื้อ

ความคาดหวังของผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกในจังหวัดสมุทรสาครต่อการช่วยเหลือและสนับสนุนขององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดสมุทรสาคร

จากผลของการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการแจกแบบสอบถามไปยังผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีก ผลปรากฏว่าปัจจัยที่ผู้ประกอบการคาดหวังจากอบต.มากที่สุดคือ การควบคุมการขยายสาขาของร้านค้าปลีกสมัยใหม่จากต่างชาติ เนื่องจากในปัจจุบันมีร้านค้าปลีกจำนวนมากขยายตัวเข้ามาในจังหวัดสมุทรสาคร อาทิ โลตัสซุปเปอร์เซ็นเตอร์ โลตัสเอ็กซ์เพรส ท็อปซุปเปอร์มาร์เก็ต เซเว่นอีเลฟเว่น โดยเฉพาะโลตัสเอ็กซ์เพรส และเซเว่นอีเลฟเว่น ที่ยังคงมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง แทรกซึมเข้าไปในชุมชนต่างๆในจังหวัด ทั้งชุมชนที่มีขนาดเล็กและขนาดใหญ่ การขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่จากต่างชาติดังกล่าว ทำให้ผู้บริโภคมีความสะดวกมากขึ้นในการเดินทางไปซื้อสินค้า และสามารถเลือกสินค้าได้หลากหลายมากขึ้น ทำให้เกิดผลกระทบต่อผู้ประกอบการค้าปลีกท้องถิ่น เนื่องจากพฤติกรรมของผู้บริโภคเริ่มเปลี่ยนแปลงไปดังเช่นที่เกิดขึ้นกับสังคมในเมือง คือการนิยมซื้อสินค้าจากร้านค้าปลีกสมัยใหม่ เนื่องจากมีความมั่นใจในคุณภาพของสินค้า และมีสินค้าให้เลือกซื้อมากกว่า

จากผลกระทบดังกล่าวจะมีผลทำให้ผู้ประกอบการค้าปลีกมียอดขายที่ลดลงเรื่อยๆ แต่ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการยังไม่เปลี่ยนแปลง เป็นเหตุให้กำไรลดลงเรื่อยๆ จนกระทั่งขาดทุน จึงอาจตัดสินใจเลิกกิจการลง ดังนั้นทำให้ปัจจัยทางด้านนี้จึงเป็นสิ่งที่ผู้ประกอบการกังวลใจมากที่สุด และอยากให้หน่วยงานภาครัฐในท้องถิ่น เช่น องค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในจังหวัด ให้ความช่วยเหลือ และหน่วยงานที่มีส่วนใกล้ชิดกับประชาชนในท้องถิ่นมากที่สุดคือองค์การบริหารส่วนตำบล หรือ อบต. ซึ่งจะมีอำนาจโดยตรงในการตัดสินใจให้อนุญาตก่อสร้างร้านค้าปลีกสมัยใหม่ในพื้นที่ได้หรือไม่นั้น น่าจะมีบทบาทในการช่วยเหลือและส่งเสริมผู้ประกอบการค้าปลีกของท้องถิ่นให้อยู่รอดและต่อสู้ได้ในภาวการณ์แข่งขันที่รุนแรง

จากระดับความคาดหวังของผู้ประกอบการด้านการควบคุมการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่ของผู้ประกอบการค้าปลีกในจังหวัดสมุทรสาคร จะเห็นได้ว่าอยู่ในระดับมากเท่านั้น

เนื่องจากผู้ประกอบการที่ได้สุ่มตัวอย่างมาทั้งสิ้น 292 คนนั้น เป็นผู้ประกอบการที่เปิดดำเนินการอยู่ในชุมชนที่ได้ทำการสัมภาษณ์ผู้บริหารอบต.ทั้ง 18 แห่ง ในการวิจัยเชิงคุณภาพ ทำให้ประกอบไปด้วยผู้ประกอบการขนาดเล็กเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผู้ประกอบการเหล่านี้ส่วนหนึ่งปกติจะเดินทางไปซื้อสินค้าจากร้านค้าปลีกสมัยใหม่ขนาดใหญ่อยู่แล้ว เพื่อนำมาจำหน่ายให้แก่ผู้บริโภคในพื้นที่ จึงอาจรู้สึกว่าหากมีร้านค้าปลีกขนาดใหญ่เข้ามาเปิดใกล้ๆ จะทำให้มีความสะดวกมากขึ้น และผู้ประกอบการอีกส่วนหนึ่ง อยู่ในพื้นที่ที่ห่างไกลจากตัวเมืองมาก ประกอบกับมีประชากรในพื้นที่ไม่มาก และในท้องที่ไม่มีร้านค้าปลีกสมัยใหม่อยู่เลย จึงอาจไม่ได้รับผลกระทบจากการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่อย่างชัดเจนนัก และมีความคาดหวังต่อบทบาทของอบต.ในด้านอื่นๆที่มากกว่า

นอกจากความคาดหวังต่อบทบาทของอบต.ในด้านการควบคุมการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่แล้ว จากการวิเคราะห์ผู้ประกอบการยังคาดหวังให้อบต.ให้การช่วยเหลือทางด้านภาษี เป็นอันดับที่ 2 ความคาดหวังอยู่ในระดับที่มาก โดยที่บทบาทของอบต.ในด้านการเก็บภาษีและค่าธรรมเนียม ได้แก่ ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีป้าย ภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์และล้อเลื่อน ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตในการจำหน่ายสุรา เนื่องจากผู้ประกอบการค้าปลีกส่วนใหญ่ในจังหวัดสมุทรสาครเป็นผู้ประกอบการขนาดเล็ก มีรายได้จากการค้าขายไม่สูงมากนัก จะมีความคาดหวังให้หน่วยงานภาครัฐมีมาตรการในการช่วยเหลือทางด้านภาษี เพื่อบรรเทาภาระให้แก่ผู้ประกอบการในการดำเนินธุรกิจ

ความคาดหวังต่อบทบาทของอบต.ในอันดับที่ 3 ของผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกจังหวัดสมุทรสาคร คือ การสร้างความเจริญให้แก่ชุมชน ซึ่งมีระดับความคาดหวังอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน เนื่องจากหากชุมชนมีความเจริญ มีเงินลงทุนทางด้านธุรกิจการค้าต่างๆเข้ามามาก มีอัตราการว่างงานต่ำ ประชาชนมีอาชีพและรายได้ดี ย่อมจะส่งผลทำให้ธุรกิจค้าปลีกเติบโตไปด้วย เพราะธุรกิจค้าปลีกจำหน่ายสินค้าอุปโภค บริโภค ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน หากประชาชนมีรายได้ดี มีกำลังการซื้อที่สูง ก็จะเกิดการใช้จ่ายเงินมากขึ้น ก่อให้เกิดการหมุนเวียนเงินในชุมชนมากขึ้น และยังส่งเสริมให้เกิดการกระจายตัวของรายได้ไปยังทุกๆธุรกิจในชุมชนได้

ความสอดคล้องของบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลกับความคาดหวังของธุรกิจค้าปลีกในจังหวัดสมุทรสาคร

ในการสรุปผลการวิจัยในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะพิจารณาจากความคาดหวังของผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกใน 3 อันดับแรก เท่านั้น ว่าสอดคล้องกับบทบาทของอบต.ในปัจจุบันหรือไม่ โดยจะพิจารณาแจกแจงตามหัวข้อความคาดหวังของผู้ประกอบการดังนี้

1. ความคาดหวังในด้านการควบคุมการขยายสาขาของร้านค้าปลีกสมัยใหม่

จากความคาดหวังของผู้ประกอบการที่ต้องการให้หน่วยงานภาครัฐให้ความช่วยเหลือในการควบคุมการขยายสาขาของร้านค้าปลีกสมัยใหม่จากต่างชาติเข้ามาในพื้นที่ โดยผู้ประกอบการให้ระดับความคาดหวังในระดับมากเป็นอันดับหนึ่งนั้น ปรากฏว่าบทบาทของอบต.ในจังหวัดสมุทรสาครส่วนใหญ่ยังไม่สอดคล้องกับความคาดหวังดังกล่าว เนื่องจากอบต.แต่ละแห่งให้ความสำคัญต่อการพัฒนาชุมชนในด้านต่างๆเช่น ด้านสาธารณูปโภค ด้านการพัฒนาอาชีพ ด้านการพัฒนา ด้านส่งเสริมการศึกษา รวมถึงด้านการบรรเทาสาธารณภัยต่างๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐาน เพื่อให้ประชาชนไม่เดือนร้อน ส่วนการพัฒนาในด้านการค้าเชิงพาณิชย์ของอบต.จังหวัดสมุทรสาคร จะเป็นการส่งเสริมอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรเป็นส่วนใหญ่ เช่น การประมง การทำนาเกลือ การเลี้ยงปลา หรือทางด้านอุตสาหกรรมก็จะเป็นอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องจากการเกษตร เช่น อุตสาหกรรมการแปรรูปสัตว์น้ำ อุตสาหกรรมห้องเย็น เป็นต้น ส่วนการส่งเสริมทางด้านเชิงพาณิชย์ในด้านอื่นๆ ยังไม่มีนโยบายที่ชัดเจน เนื่องมาจากยังไม่มีผู้ร้องเรียนว่าเกิดปัญหา หรือยังไม่มีผู้ประกอบการค้าปลีกเข้ามาขอความช่วยเหลือ แต่หากมีข้อร้องเรียนหรือการขอความช่วยเหลือใดๆ จากผู้ประกอบการ ทางผู้บริหารอบต.จะพิจารณาเข้าไปช่วยเหลือทันที แต่ทั้งนี้ต้องพิจารณาว่าอยู่ในอำนาจหน้าที่ที่จะช่วยเหลือได้หรือไม่

อย่างไรก็ตามในหลายๆ อบต.มีความเห็นว่าการขยายตัวเข้ามาของร้านค้าปลีกสมัยใหม่นั้น เป็นเรื่องที่ดีเพราะเป็นการสร้างความเจริญให้แก่ชุมชน อำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน ที่ปกติจะต้องเดินทางเข้าไปซื้อสินค้าจากร้านค้าปลีกสมัยใหม่ในเมืองอยู่แล้ว แต่หากมีร้านค้าปลีกสมัยใหม่เข้ามาเปิดในท้องถิ่น จะช่วยให้ประหยัดค่าใช้จ่ายในการเดินทางมากขึ้น และอีกประการหนึ่ง ผู้ประกอบการร้านค้าปลีกชุมชนบางส่วนซื้อสินค้าจากร้านค้าปลีกสมัยใหม่เพื่อนำมาจำหน่ายให้แก่ลูกค้าอยู่แล้ว หากมีร้านค้าปลีกสมัยใหม่เข้ามาจะทำให้ไม่ต้องเดินทางเพื่อไปซื้อ

สินค้าในตัวเมืองเช่นกัน บางอบต.ยังให้ความเห็นว่าหากมีร้านค้าปลีกสมัยใหม่ขออนุญาตเข้ามาเปิดในพื้นที่จะให้อนุญาตเปิดดำเนินการได้ทันที และข้อดีอีกประการหนึ่งคือ ร้านค้าปลีกสมัยใหม่ที่เข้ามาเปิดเหล่านั้นจะต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่ในด้านต่างๆให้แต่อบต. ทำให้อบต.มีรายได้เพิ่มมากขึ้น และสามารถนำเงินภาษีมาพัฒนาความเจริญให้แก่ท้องถิ่นได้อีกทอดหนึ่ง และการขยายตัวนั้นยังก่อให้เกิดการจ้างงานสร้างอาชีพให้แก่ประชาชนในท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

ในขณะเดียวกัน ยังมีอบต.บางแห่งที่มีความเห็นไม่สนับสนุนให้ร้านค้าปลีกเข้ามาเปิดดำเนินการในท้องที่ เนื่องมาจากอาจสร้างความเดือนร้อนให้แก่ชุมชน และร้านค้าปลีกได้ ส่วนใหญ่เป็นอบต.ที่มีร้านค้าปลีกสมัยใหม่เปิดอยู่แล้ว และเห็นว่าจำนวนร้านค้าปลีกสมัยใหม่ที่เปิดอยู่ในปัจจุบันมากเพียงพอแล้ว ไม่มีความจำเป็นจะต้องให้เข้ามาเปิดดำเนินการเพิ่มขึ้นอีก แต่หากร้านค้าปลีกสมัยใหม่ดังกล่าวขออนุญาตเข้ามาเปิดอย่างถูกต้อง จำเป็นต้องใช้การประชาพิจารณ์เพื่อให้ประชาชนลงความเห็นกันว่ามีความต้องการให้ร้านค้าปลีกสมัยใหม่นั้นมาเปิดหรือไม่ และก่อให้เกิดประโยชน์หรือผลเสียต่อชุมชนมากกว่ากัน หากประชาชนลงความเห็นว่าสมควรให้เปิดเนื่องจากจะสร้างความเจริญและก่อให้เกิดประโยชน์มากกว่าผลเสีย ก็จะอนุญาตให้เปิดดำเนินการได้ แต่หากประชาชนไม่ต้องการ แม้ว่ามีการขออนุญาตก่อสร้างอย่างถูกต้องแล้ว ก็จะไม่อนุญาตให้ก่อสร้างได้

จะเห็นได้ว่าบางอบต.ที่มีนโยบายสนับสนุนการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่ จะมีบทบาทและความคิดเห็นที่ตรงข้ามกับความต้องการของผู้ประกอบการร้านค้าปลีกของท้องถิ่น ที่ต้องการให้หน่วยงานของรัฐควบคุมการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่ไม่ให้เข้ามาเปิดเพิ่มอีก แต่อบต.กลับต้องการให้ร้านค้าปลีกสมัยใหม่เข้ามาเปิดดำเนินการเพื่อสร้างความเจริญให้แก่ท้องถิ่น และมีรายได้จากภาษีในด้านต่างๆมากขึ้น ส่วนอบต.ที่ไม่เห็นด้วยต่อการขยายสาขาของร้านค้าปลีกสมัยใหม่นั้น ก็ยังคงไม่มีนโยบายในการส่งเสริมหรือสร้างความแข็งแกร่งให้แก่ผู้ประกอบการร้านค้าปลีกในชุมชนให้มีการปรับตัวเพื่อสามารถต่อสู้เพื่อความอยู่รอดได้อย่างชัดเจน

2. ความคาดหวังในการช่วยเหลือทางด้านภาษี

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ประกอบการร้านค้าปลีกในชุมชนจังหวัดสมุทรสาคร ปรากฏว่าความคาดหวังในการช่วยเหลือทางด้านภาษีมีระดับความคาดหวังเป็นอันดับที่ 2 รองจากความคาดหวังทางด้านการควบคุมการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่ โดยระดับความคาดหวังนั้นอยู่ในเกณฑ์มาก ซึ่งมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 ใกล้เคียงกับอันดับที่ 1 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 292 คน หากเปรียบเทียบความสอดคล้องระหว่าง

ความคาดหวังของผู้ประกอบการร้านค้าปลีกในด้านนี้กับบทบาทของอบต.จังหวัดสมุทรสาครแล้ว จะเห็นว่ามีความสอดคล้องกันพอสมควร โดยที่ทางด้านผู้ประกอบการต้องการให้อบต.ช่วยเหลือในการลดหย่อนภาษีอากร เพื่อแบ่งเบาภาระค่าดำเนินการในการประกอบธุรกิจ ในขณะที่ภาษีอากรและค่าธรรมเนียมต่างๆ ที่เก็บจากประชาชนและผู้ประกอบการธุรกิจการค้าต่างๆนั้น ก็เป็นรายได้หลักทางหนึ่งของอบต. เนื่องจากรายได้จากเงินอุดหนุนจากรัฐบาลอาจไม่เพียงพอต่อรายจ่ายที่เกิดขึ้น ทำให้อบต.จำเป็นต้องเก็บภาษีอากรและค่าธรรมเนียมต่างๆจากประชาชน แต่จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารอบต. ปรากฏว่ามีหลายอบต.มีนโยบายที่จะลดหย่อนหรือละเว้นการเก็บภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมจากกิจกรรมบางประเภทเพื่อสร้างความสามารถในการดำเนินงานเพื่อความอยู่รอดของธุรกิจ โดยเฉพาะธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรกรรม

ไม่เพียงแต่ให้ความช่วยเหลือทางด้านภาษีอากรแล้ว อบต.ยังให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนในด้านเงินลงทุนให้แก่ภาคธุรกิจด้วย แหล่งเงินกู้ที่สำคัญของอบต.คือกองทุนหมู่บ้านและธนาคารออมสิน โดยที่ผู้ประกอบการในชุมชน จะต้องเขียนโครงการเข้ามาขอการสนับสนุน หากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของอบต.จะจะอนุมัติได้ นอกจากการช่วยเหลือทางด้านเงินทุนแล้ว งบประมาณส่วนหนึ่งในกองทุนหมู่บ้านจะนำมาสนับสนุนในเรื่องการฝึกอบรมและการพัฒนาอาชีพ โดยเน้นในด้านเศรษฐกิจพอเพียงเป็นหลัก

3. ความคาดหวังในการสร้างความเจริญให้แก่ชุมชน

ความคาดหวังของผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกในจังหวัดสมุทรสาครในอันดับที่ 3 คือความคาดหวังที่ต้องการให้อบต.สร้างความเจริญให้แก่ชุมชนที่ร้านค้าปลีกของตนเปิดดำเนินการอยู่ เนื่องจากหากชุมชนมีความเจริญในด้านต่างๆ อาทิ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน ไฟฟ้า น้ำประปา ด้านพัฒนาฝีมือแรงงานและส่งเสริมอาชีพทั้งอาชีพหลักและอาชีพเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นมีรายได้และความเป็นอยู่ที่ดี ด้านสาธารณูปโภค เช่น การกำจัดขยะมูลฝอย น้ำเสีย สิ่งปฏิกูลต่างๆ และด้านการศึกษาและศาสนา เป็นต้น จากความคาดหวังในด้านการสร้างความเจริญให้แก่ท้องถิ่นนั้น มีความสอดคล้องกับบทบาทของอบต.เป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากในปัจจุบันบทบาทที่สำคัญของอบต.จังหวัดสมุทรสาครคือการพัฒนาและสร้างความเจริญให้แก่ชุมชนเป็นลำดับแรก โดยจากพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้กำหนดภารกิจ บทบาท อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้

มาตรา 66 องค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม มาตรา 67 ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย องค์กรบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ต้องทำในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ดังต่อไปนี้ ได้แก่ การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก การรักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางดิน และที่สาธารณะ รวมทั้งกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล การป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม การส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ การคุ้มครอง ดูแล บำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นตามความจำเป็นและสมควร

มาตรา 68 การจัดให้มีน้ำเพื่ออุปโภค บริโภค และการเกษตร ให้มีและบำรุงการไฟฟ้า หรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ การจัดให้มีและบำรุงสถานที่ประชุม การกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจ และสวนสาธารณะ การจัดให้มีและส่งเสริมกลุ่มเกษตรกรและกิจการสหกรณ์ การส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมในครอบครัว การบำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพของราษฎร การคุ้มครอง ดูแล และรักษาทรัพย์สินอันเป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดิน การจัดให้มีตลาด ท่าเทียบเรือ และท่าข้าม

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารอบต.จังหวัดสมุทรสาครทั้ง 18 แห่ง ได้ข้อมูลที่ใกล้เคียงกันและสามารถนำมาสรุปได้ว่า อบต.ทุกแห่งมีนโยบายอย่างจริงจัง ในด้านการพัฒนาและสร้างความเจริญทั้งทางตรงและทางอ้อมให้แก่ชุมชน โดยเริ่มต้นจากโครงสร้างพื้นฐานเป็นหลักก่อน เนื่องจากเป็นสิ่งที่จำเป็นพื้นฐานสำหรับประชาชนส่วนใหญ่ เช่น ถนน ไฟฟ้า น้ำประปาและสุขอนามัยต่างๆ หลังจากนั้นจะพิจารณาถึงในด้านความเป็นอยู่และรายได้ของประชาชนด้วยการส่งเสริมและให้ความรู้ในการประกอบอาชีพ รวมถึงการส่งเสริมการสร้างอาชีพให้สตรีเพื่อให้ครอบครัวมีรายได้เสริมให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมธุรกิจค้าปลีกจังหวัดสมุทรสาคร ที่ได้ดำเนินการมาถึงบทสุดท้ายนั้น ผู้วิจัยขอนำเสนอข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัย โดยแบ่งเป็นข้อเสนอแนะทั่วไป และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลวิจัยของงานวิจัยนี้สามารถตอบคำถามตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ทุกข้อ และสามารถนำผลการวิจัยนั้นมานำเสนอให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดสมุทรสาคร เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการกำหนดแผนการบริหารงานหรือแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนาท้องถิ่นในจังหวัดสมุทรสาครและจังหวัดอื่นๆได้ โดยผู้วิจัยขอเสนอข้อเสนอแนะดังนี้

1) ในการพัฒนาด้านการสร้างความเจริญให้แก่ท้องถิ่น ซึ่งเป็นบทบาทหลักของอบต.อยู่แล้วนั้น เป็นสิ่งที่อบต.แต่ละแห่งมีนโยบายโดยตรงและสามารถทำได้ค่อนข้างเป็นรูปธรรมอยู่แล้ว แต่สิ่งที่ควรเพิ่มเติมให้มากขึ้นคือนโยบายในการส่งเสริมทางด้านการค้าการพาณิชย์ ซึ่งเป็นบทบาทอย่างหนึ่งของอบต.ตามมาตรา 68 ของพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ที่กำหนดให้อบต.มีหน้าที่ที่อาจจะทำในเรื่องการการส่งเสริมกิจการเชิงพาณิชย์ แต่ด้วยการที่จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดที่มีภูมิประเทศติดกับทะเลทำให้อาชีพส่วนใหญ่ของประชาชนอยู่ในภาคการเกษตร และเป็นการเกษตรที่เกี่ยวข้องกับการประมง เช่น การแปรรูปสัตว์น้ำ การจำหน่ายปลาทะเล แพปลา หรือแม้แต่อาชีพการทำนาเกลือทะเล ส่วนในพื้นที่ที่ไม่ติดกับทะเลก็จะเป็นอาชีพที่เกี่ยวกับการเกษตรเช่นกัน เช่นการทำสวนผลไม้

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นโยบายการส่งเสริมอาชีพส่วนใหญ่ของอบต.ส่วนใหญ่จึงเกี่ยวข้องการกิจกรรมทางด้านการเกษตร แม้แต่การส่งเสริมอาชีพให้แก่ประชาชนก็เป็นการส่งเสริมอาชีพเพื่อเพิ่มผลผลิตหรือการเพิ่มมูลค่าทางการเกษตร แต่ในความเป็นจริงกิจการเชิงพาณิชย์ในจังหวัดยังมีกิจการค้านอกภาคเกษตรอีกมาก เช่น ธุรกิจค้าปลีก ธุรกิจร้านอาหาร อุตสาหกรรมครัวเรือนในด้านต่างๆ เป็นต้น ดังนั้นอบต.จังหวัดสมุทรสาครควรจัดทำนโยบายในการส่งเสริมและสนับสนุนกิจการเชิงพาณิชย์อื่นๆ ดังกล่าวอย่างเป็นรูปธรรมเช่นเดียวกับกิจการในภาคการเกษตรด้วย เพื่อสร้างความเจริญให้กับประชาชนในทุกภาคส่วน

2) จากความคาดหวังของผู้ประกอบการค้าปลีกชุมชนในจังหวัดสมุทรสาครที่ต้องการให้อบต.ช่วยในการควบคุมการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่ไม่ให้เข้ามาเปิดในท้องถิ่นนั้น ปรากฏว่า ความคิดเห็นของอบต.แบ่งออกเป็น 3 ทาง ได้แก่อบต.ที่เห็นด้วยกับการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่เข้ามาในท้องถิ่น อบต.ที่ไม่เห็นด้วยกับการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่ และอบต.ที่เห็นว่าต้องทำประชาพิจารณ์ และดูความถูกต้องเหมาะสม ว่าประชาชนต้องการหรือไม่ สร้างความเดือนร้อนหรือไม่ หรือ ขออนุญาตก่อสร้างถูกต้องหรือไม่

สำหรับอบต.ที่เห็นด้วยกับการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่มีความเห็นไม่สอดคล้องกับความคาดหวังของผู้ค้าปลีกท้องถิ่น กล่าวคือ มีความคิดเห็นว่าการขยายตัวของ

ร้านค้าปลีกสมัยใหม่เข้ามาเปิดในพื้นที่เป็นสิ่งที่ดี เพราะเป็นการสร้างความเจริญให้แก่ชุมชน ทำให้ประชาชนได้รับความสะดวกสบายมากขึ้น และคิดว่าผู้ประกอบการร้านค้าปลีกชุมชนคงไม่ได้รับความเดือนร้อน เนื่องจากผู้ประกอบการส่วนใหญ่เปิดกิจการมานานแล้ว และกลุ่มลูกค้าไม่ตรงกัน อีกทั้งยังมีความคิดเห็นว่าผู้ประกอบการร้านค้าปลีกในท้องถิ่นอาจได้รับความสะดวกเพิ่มขึ้นด้วย เนื่องจากในปัจจุบันผู้ประกอบการส่วนใหญ่ต้องเข้าไปซื้อสินค้าจากร้านค้าปลีกสมัยใหม่ในตัวเมืองอยู่แล้ว หากมีร้านค้าปลีกสมัยใหม่เข้ามาเปิดในพื้นที่น่าจะทำให้ได้รับความสะดวกและประหยัดค่าใช้จ่ายลง

อบต.บางแห่งมีความคิดเห็นสนับสนุนเพิ่มเติมในเรื่องของภาษีอากรที่ผู้ประกอบการร้านค้าปลีกสมัยใหม่จะต้องเสียภาษีให้แก่ท้องที่ ทำให้อบต.มีรายได้เพิ่มขึ้น และสามารถนำเงินภาษีนั้นไปใช้ในการสร้างความเจริญให้กับชุมชนอีกด้วย โดยอบต.ที่เห็นด้วยกับการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่เข้ามาในท้องถิ่น จะอนุญาตให้เข้ามาก่อสร้างได้ทันทีที่มีการขออนุญาตเข้ามา เพราะเห็นว่าไม่ก่อให้เกิดผลเสียแต่ประการใด

ในขณะเดียวกัน อบต.หลายแห่งไม่เห็นด้วยต่อการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่เข้ามาในตำบลที่ดูแลเพราะจะสร้างความเดือนร้อนให้แก่ชุมชน โดยเห็นตัวอย่างจากปัญหาที่เกิดขึ้นจากท้องถิ่นอื่นๆ ที่ร้านค้าปลีกชุมชนต้องปิดกิจการลง เมื่อร้านค้าปลีกสมัยใหม่เข้ามาเปิดกิจการมากขึ้นเรื่อยๆ บางอบต.เห็นว่าในพื้นที่ที่ดูแลมีร้านค้าปลีกสมัยใหม่เปิดอยู่หลายแห่งแล้ว และเห็นว่าไม่ควรจะมีสาขามากไปกว่านี้แล้ว หากมีการขออนุญาตเข้ามาจะไม่อนุญาตให้เปิด จะเห็นได้ว่านโยบายดังกล่าวค่อนข้างจะสอดคล้องกับความต้องการของผู้ประกอบการร้านค้าปลีกในท้องถิ่นที่ต้องการให้หน่วยงานภาครัฐเข้ามาช่วยเหลือในการควบคุมการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่ไม่ให้มากไปกว่านี้ นอกจากนี้อบต.บางแห่งมีความเห็นว่าการขยายตัวของร้านค้าปลีกสมัยใหม่ขึ้นอยู่กับการขออนุญาตเข้ามายังอบต.หากมีการขออนุญาตมาเปิดสาขาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ทางอบต.ก็ไม่อาจจะคัดค้านการอนุญาตได้ เพราะไม่มีอำนาจเพียงพอแต่ต้องขึ้นอยู่กับหน่วยงานอื่นๆ เช่น หน่วยงานจังหวัด พาณิชย์จังหวัด โยธาธิการจังหวัด เป็นต้น

ผู้วิจัยเห็นว่า อบต.ควรจะทำการสำรวจปัญหาของร้านค้าปลีกในปัจจุบัน รวมถึงความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจน อาจมาจากการวิจัย หรือการทำประชาพิจารณ์ก็ตาม และต้องพยายามหาจุดสมดุลให้ได้ หากประชาชนมีความต้องการร้านค้าปลีกสมัยใหม่เพราะสร้างความสะดวกสบายและสร้างทางเลือกที่มากขึ้นในการเลือกซื้อสินค้าประกอบกับร้านค้าปลีกสมัยที่เข้ามาเปิดสาขาได้ขออนุญาตถูกต้องตามกฎหมายทุกประการ และไม่สามารถคัดค้านการขยายสาขาได้ด้วยข้อจำกัดประการอื่นแล้ว อบต.ควรจะชี้แจงให้

ผู้ประกอบการร้านค้าปลีกชุมชนทราบ และควรมีนโยบายช่วยเหลือผู้ประกอบการในด้านอื่นๆ อาทิ การอบรมเพื่อพัฒนามาตรฐานการบริหารจัดการร้านค้าปลีกในด้านต่างๆ การให้ความช่วยเหลือทางด้านภาษีอากร การให้ความช่วยเหลือทางด้านเงินทุน การให้ความช่วยเหลือทางด้านการประชาสัมพันธ์ในด้านต่างๆ เพื่อเป็นการเพิ่มช่องทางการค้าให้มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้ร้านค้าปลีกในท้องถิ่นสามารถปรับตัวและดำเนินธุรกิจอยู่รอดได้ต่อไป

แต่หากปล่อยให้เป็นไปตามกลไกของตลาด และการแข่งขัน ผู้ประกอบการค้าปลีกท้องถิ่นย่อมไม่สามารถต่อสู้กับร้านค้าปลีกสมัยใหม่จากต่างชาติได้อย่างแน่นอน เนื่องจากหลายปัจจัย อาทิ เงินลงทุน เทคโนโลยี การประหยัดต่อขนาดที่มาจากการมีสาขาเป็นจำนวนมาก ฯลฯ หากภาครัฐต้องการสร้างความเจริญ และความสะดวกให้แก่ท้องถิ่น ในขณะเดียวกันก็ควรต้องรักษาธุรกิจของประชาชนในท้องถิ่นให้สามารถอยู่รอดด้วย เพื่อสร้างสมดุล และความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนอย่างแท้จริงให้ได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้เป็นได้ดำเนินการวิจัยภายในจังหวัดสมุทรสาคร โดยใช้วิธีวิจัยแบบผสม กล่าวคือ ให้กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณควบคู่กัน เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยการวิจัยอาจมีอุปสรรค หรือข้อจำกัดบางประการที่ไม่สามารถควบคุมได้ ที่อาจส่งผลต่อการวิจัยในครั้งต่อไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอข้อเสนอแนะสำหรับผู้วิจัยที่ต้องการศึกษาในหัวข้อที่ใกล้เคียงกัน หรือนำผลการวิจัยนี้ไปดำเนินการศึกษาต่อเพิ่มเติม ได้ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นดังนี้

1) การตั้งคำถามเพื่อการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักควรปรับเปลี่ยนคำบางคำ เพื่อให้เป็นที่เข้าใจง่ายสำหรับผู้ให้ข้อมูลแต่ละบุคคล เนื่องจากพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนไม่เหมือนกัน

2) ผู้ให้ข้อมูลหลักโดยเฉพาะที่เป็นตำแหน่งที่มีวาระ ควรสอบถามให้ชัดเจนเบื้องต้นเสียก่อนว่า มีระยะเวลาทำงานมากน้อยอย่างไร เพราะผู้ให้ข้อมูลบางท่านอาจเพิ่งเข้ามารับตำแหน่งในระยะเวลาไม่นาน อาจไม่สามารถให้ข้อมูลที่ถูกต้องได้ ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น ผู้วิจัยควรสัมภาษณ์ข้าราชการประจำอื่นเพิ่มเติมด้วย

3) การวิจัยครั้งนี้จัดทำเฉพาะในจังหวัดสมุทรสาครเท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยที่ต้องการนำข้อมูลไปใช้ศึกษากับจังหวัดอื่น จะต้องพิจารณาปัจจัยประกอบในด้านอื่นด้วย เช่น ประชากร ภูมิประเทศ สังคมและวัฒนธรรม เป็นต้น